

FARE İLE DEVE

Bir fareyle bir deve birlikte yolda gidiyordu. Deveyle arkadaş olmaya çalışan fare, devenin yularını tutup çalımla yürümeye başladı. Deve ise farenin yaptığını umursamıyor, onun arkasından yürüyordu. Bundan cesaret alan fare, kendisini deveden güçlü ve üstün görmeye başlamıştı. Deve: “Sen kendini bir şey sanmaya devam et. Birazdan ben sana gösteririm”, diyordu içinden.

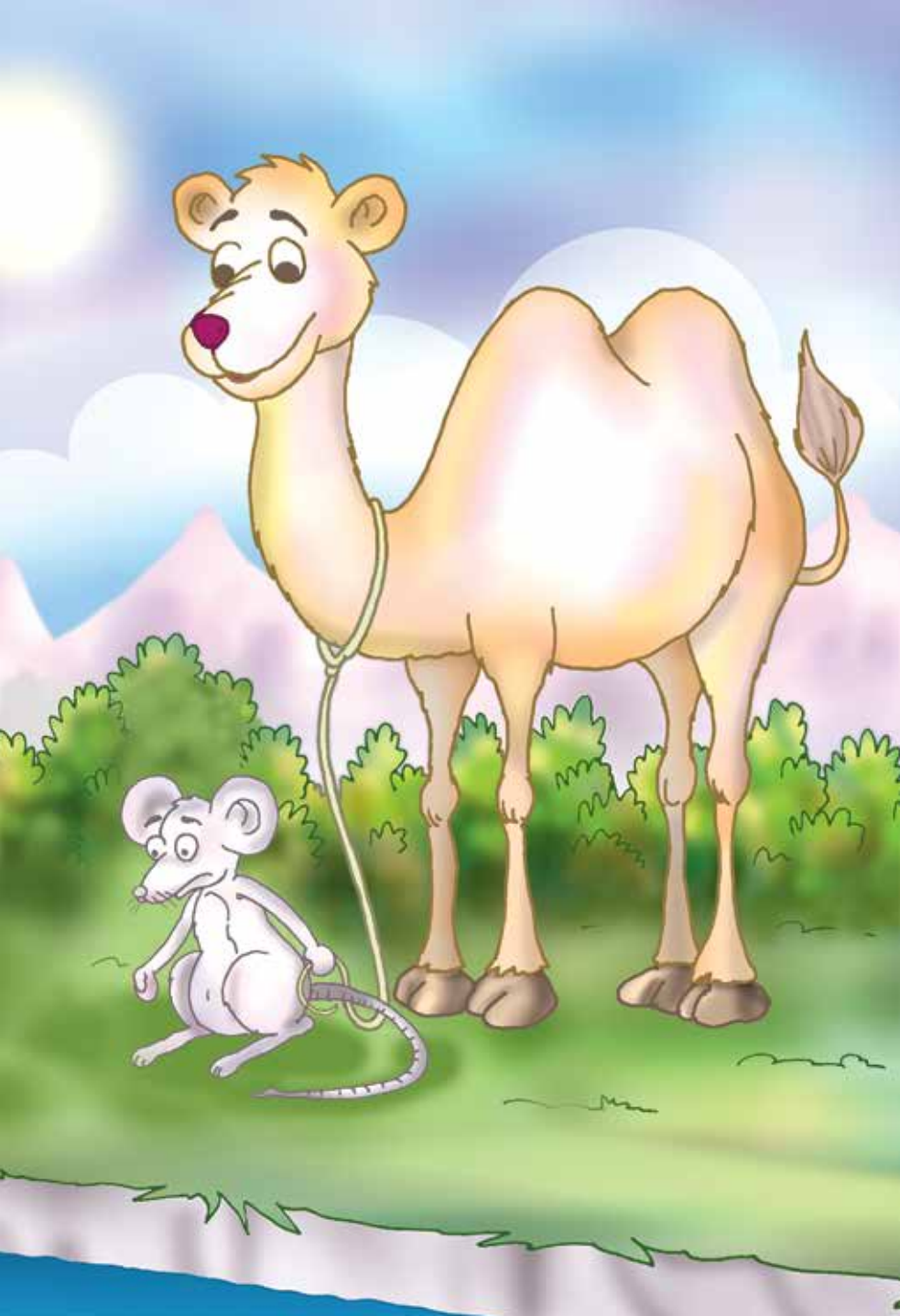
Fare önde, deve arkada, epeyce yol gittiler. Sonunda çağlayarak akan bir ırmağın kıyısına geldiler. Fare ırmağı görünce ne yapacağını bilemez hâlde kalakaldı. Deve, fareye seslendi:

– Niçin durdun arkadaşım? Dağlarda, ovalarda ne güzel yürüyordun! Sen benim kılavuzumsun. Yularımı nereye çeksen gidiyorum. Şimdi niçin yürümüyorsun?

– Bu ırmak çok derin arkadaş, dedi fare. Boğulmaktan korkarım.

Deve hemen öne geçip,

– Bakalım suyun derinliği korktuğun kadar var mıymış, dedi ve hemen suya adım attı.

Su, devenin dizlerine kadar geliyordu.

– Bak, dedi deve, korkulacak kadar derin değilmiş. Sadece dizime kadar geliyor.

Fare deveyle boy ölçüşmesinin anlamsızlığını anladı.

– Dizden dize fark vardır. Sana karınca gibi gelen benim gibi farelere ejderha gibidir. Senin dizine dek olsa da benim boyumun yüz katıdır.

Deve şöyle dedi:

– Öyleyse bir daha kendinden büyüklere karşı küstahlık etme. Git, kendin gibi farelerle boy ölçüş.

Fare yaptıklarına pişmandı. Deveden özür diledi ve kendisini karşıya geçirmesi için yalvardı. Deve de onun hâline acıyıp “Çık sırtıma da ırmaktan geçireyim seni.” dedi.